

„זה לא יקרה לי!“ אומרות רוב הטרמפיסטיות, שנשאלו על-ידי

צוותות „העולם הזה“ ברחבי הארץ אחרי תקיפת שתי החיילות

שקרה לי לא פעם שנהגים התחילו עימי בשיחה על נושאים אינטימיים. אך במקרה כזה אני עושה את הכל כדי להטות את נושא השיחה. בדרך כלל אני מצליחה, ואם לא — גם זה קרה כמה פעמים — אני פשוט יורדת. לכן איני מאמינה כי המצב יכול להגיע לאונס. אולי זה מצחיק, אך אני חושבת שלאונס דרושה הסכמה של שני הצדדים. קרה לי פעם שהייתי במצב מסוכן, לאו דווקא בשעת הטרמפ, אלא כי שכבר ירדתי מהמכונית. נכנסתי לסימטה חשוכה, ושמעתי שמישהו רודף אחרי. עזרתי, הרמתי אבן כבדה, ואמרתי לאיש: „או שאתה מסתלק מיד מהמקום, או שאני שוברת לך את הראש!“ הוא הסתלק.

הנהג איך אני מעזה לנסוע עם אנשים זרים. אחר כך אמר: מה היית עושה, אילו עכשיו הייתי מגביר את מהירות הנסיעה ומוביל אותך לאיזו פינה חשוכה, כפי ש' קורה לעיתים קרובות? ענית לי כי אני כנראה יותר מדי בטוחה בעצמי, ויותר מדי מאמינה באנשים. או הוא אמר לי שהוא רק צחק, וכך הגענו בשלום למחוז חפצי. אך אני בצבא רק חודשיים. יתכן ולכן אין לו יותר מה לספר. אך אני מקתה שגם בגמר השרות לא יהיה לי מה לספר.

★ ★ ★

לא שיש גם חיילות היכולות — או, יותר נכון, המוכנות — לספר יותר. סיפרה **מיקי איון, בת 21, תושבת תל אביב, המשרתת עתה בצבא הקבע:** קראתי את הכתבה בהעולם הזה, והעניין נראה לי מוזר מאד. תחילה אף לא האמנתי לסיפורן של שתי הבנות. איך שלא יהיה, אני בטוחה כי הן לא נהגו בשכל רב. אינני מבינה למה הן לא ירדו מן המכונית, כשירדו כבר כי הנהג איננו בסדר. היתה להן לפחות הודמנות אחת לע"ש שות זאת: בשעה שהן התחלפו במקומות. אני נוסעת בטרמפים כבר שנתיים, וכמוכן

אית: אני חושבת שאלה הן שטויות. הכל תלוי בהתנהגות הבנות במכונית. אותי זה לא מפחיד. אני נוסעת בטרמפים כדי לחסוך בזמן, וגם אם היתה לי אייפעס שיחה, היא לא הביאה לשום מקרה רציני. עם אף נהג לא קבעתי פגישה. אינני אוהבת פגישות מיקריות.

אסתר חווה, בת 18, מירושלים: אני נוסעת בטרמפ תמיד בליחיית חיילים אחרים. אף פעם לא נכנסתי למכונית זרה לבדי, לא משום שקראתי מה שקרה לפני שבועיים, אלא משום שאני יודעת שדברים כאלה קורים. למה לי צרות? כך אני בטוחה. ובאמת, אף פעם לא קרה לי שום דבר. איש לא הציע לי אפילו פגישה.

קיבוצניקית מיחידת הצנחנים (לא רצתה לספר את שמה): מובן שהמקרה שקרה מפחיד כל אחת מאיתנו, אך בסופו של דבר מיקרה כזה קורה לאחת מאלף, ואף אחת אינה חושבת שזה יקרה דווקא לה.

אני דווקא נוסעת בטרמפים לעיתים קרובות מאד. זה יותר מהיר ויותר זול. אצלנו בקיבוץ כסף זה גורם מכריע. כמוכן, לא פעם קורה שנהגים מתחילים בכל מיני שיחות, אך אף פעם זה לא רציני, ואין אפילו על מה לספר. ובכלל, איך בחורה יכולה לספר על דברים כאלה?

זיוה אסיו, בת 18, מקרית מוצקין: אותי זה לא מפחיד. איני פוחדת מגברים. אף פעם לא קרה לי שום דבר. איש לא הציע לי דבר. (כאן התערבו בשיחה חברה של החיילת, חיילים שחיכו עימה לטרמפ: „זיוה, את כבר שכחת מה שקרה לך?“ אמר אחד מהם, „למה את לא מספרת את האמת?“)

ויקטוריה, בת 18, מפתח תקווה: עכשיו אינני נוסעת לעיתים קרובות בטרמפים. אך לא בגלל הכתבות בעיתונים, אלא פשוט משום שהועברתי לי בסיס אחר, והתחבורה אליו נוחה. אך לא מוזמן, במשך שלושה חודשים, נסעתי כמעט יומיום בטרמפים, ודווקא נודמנו לי נהגים נחמדים מאד. בדרך כלל הנסיעות האלו היו די מעניינות.

שתי חיילות חברות, בלונדית ושחרחרת, האחת היפאית והשנייה תל-אביבית: ודאי שמה ש' כתוב בעיתונים משפיע עלינו, אך אין לנו ברירה. עד שהצבא לא יסדיר טרמפים מאורגנים, דבר לא ישתנה. שום כתבות לא תעזורנה. הצבא חייב להסדיר את הנסיעות של חייליו, כדי שיהיו בטוחים וכדי שלא יבזבוזו את כל החופש בצפייה על הכבישים.

שושנה שנכב בת 18, מחיר לון: אני נוסעת פעמיים ביום, ותמיד ב' טרמפים. לחיילת זה לא קשה. בדרך כלל הנהגים עוצרים, לא כמו לחיילים. רוב הנסיעות היו מעניינות. תמיד אפשר לתפוס איוו שהיא שיחה מעניינת. רק פעם אחת היה לי לא כליכך נעים. נסעתי אז במכונית פרטית, היה כבר חושך, פתאום שאל אותי

★ ★ ★

וד סיפור של טרמפיסטית מנוסה, הנעה כבר בכבישי הארץ שנתיים באותה שיטה, החיילת אריאלה, בת 21, תל אביבית: בדרך כלל כל פעם שאני נוסעת בטרמפים, חוזרת אותה השיחה. הנהגים מתחילים בשאלות על עברי, על תוכניות לעתיד, והעיקר — האם אני רוצה להתחתן, ואם יש לי כבר חבר. לאחר מכן, כשהם סבורים שהם מכירים אותי מספיק, באים

זיוה אסיו „אני פוחדת מגברים...“

★ ★ ★

אך לא תמיד מסתיים הכל בכי טוב — סיפרה אחת מן החיילות, אשר ביקשה לא לפרסם את שמה: „אני בת קיבוץ, ועוד לפני שהתגייסתי לצבא, היה לי נסיון רב בנסיעות בטרמפים. לא תמיד נסיון מעודד ביותר. פעם אחת יצאתי מהקיבוץ לחנונה של קרובת-משפחה. היה זה בשעות הערב. הנהג, אדם מבוגר, ללא שום הקדמות, החל לשלוח ידיים. כשהורדתי לו את היד, עצר את המכונית ואמר לי — רדני. ככה — או אין לי מה להסיע אותך. נשארתי באמצע הכביש בלילה. פעם שניה, כשהייתי כבר חיילת, היה העניין קצת יותר מסובך. הנהג היה תוקפני ביותר. כך בטיבוב, כאשר האיש את מהירות הנסיעה, פתחתי את הדלת, וקפצתי החוצה. נפלתי על הכביש והוא המשיך בנסיעתו, כאילו כלום לא קרה. אך למרות הכל, לפעמים, כשאין ברירה אחרת, אני עדיין נוסעת בטרמפים.“

★ ★ ★

כל אותה הבוקר, רק חיילת אחת עמדה בתחנת האוטובוסים, מול מיפגש הסטייקים ליד הרצליה, וחיכתה לתחבורה. „אני לא משתתפת במישאל שלכם“, אמרה החיילת, „אני לא אופיינית. אני נוסעת רק באוטובוסים.“

אלמונית בתחנת אוטובוס „אני לא אופיינית...“

אריאלה „עברתי קורס לגיווד...“

מיקי איון „הרמתי אבן כבדה...“